

българския народъ, но името и честта на велика Русия. Като стоите на връхъ св. Никола, погледнете по права линия къмъ Дунава и ще видите бележития търговски по онова време градъ Свищовъ: неговитѣ лозя, неговитѣ бѣлозелени и спретнати кжши даватъ приятенъ изгледъ. Близу подъ града презъ Дунава сж метнати върху лодки и понтони два моста, върху които пѣплатъ безкрайнитѣ редици на рускитѣ войски, що идатъ отъ Русия, минаватъ презъ Румъния и стѣпватъ въ България съ радостъ и въодушевление да освободятъ едновѣренъ, братски и славянски народъ — българитѣ.

Двата моста при Свищовъ бѣха едничката врата, презъ която се влизаше въ България. Всички други пѣтища и планински прелѣзи бѣха заети отъ турскитѣ войски и башибозуци. Ако, недай Боже, кой да е отъ казанитѣ три жгла на трижгълника: Русе — Плѣвень — св. Никола, бѣ разкжсанъ, пробитъ и минатъ отъ турски войски, последнитѣ щѣха да вървятъ право въ Свищовъ, за да пресѣкатъ мостоветѣ, и тогава — край на българския народъ. А турскитѣ войски въ Плѣвень, командувани отъ Османъ паша, въ Русе — командувани отъ Керимъ паша, и на Стара-планина, командувани отъ Сюлейманъ паша, бѣха голѣми и страшни. . .

Свети Никола дава победата

Голѣмиятъ планъ на турския главнокомандващъ бѣ: Плѣвень и Русе да задържатъ голѣмитѣ руски сили, а Сюлейманъ паша съ близу 40,000 турска изпитана въ боеветѣ войска да изпъне Шипченския балканъ, да пробие върха св. Никола и бързо да тегли на Свищовъ за мостоветѣ. . .

Тази задача, възложена на Сюлейманъ паша, хранѣше турскитѣ надежди, че руската войска ще бжде разкжсана, победена и, може би, рускиятъ царъ плененъ!

Не тъй, обаче, мислѣха рускитѣ войски и българскитѣ опълченци на Шипченския проходъ. Тѣхниятъ